

Före allt, efter allt

Vi sitter på bergskullen snett ovanför järnvägsspåret, Sigrid och jag. Två gånger i timmen passerar pendeltåget, varje hel- och halvtimme. Gnisslande bromsar det in så hårt att det knastrar i öronen, när Tungelsta station närmar sig med sin grådisiga, slitna perrong.

Bakom kullen breder en gles skogsdunge ut sig, och där syns ålderdomshemmet med blomlådor fulla av röda och rosa pelargoner på varje balkong. På andra sidan järnvägsspåret ligger Sigrids hus. Det smutsbruna taket skymtar fram bakom några få björkar som halvt hjälpligt dämpar ljudet av den dovt mullrande lokaltrafiken.

Åt vänster finns bommarna som innebär brytpunkten mellan asfaltsväg och grusväg. Där går hastigheten ner till trettio kilometer i timmen, men så långsamt är det aldrig någon som kör. Vid en liten avfart efter bäcken fortsätter vägen in till Jeanettes hus, där vi smygande gått runt husknutarna för att försöka fånga en glimt in. Se vad hon pysslar med, hur hon rör sig mellan möblerna i huset medan den fladdrande koftan virvlar runt hennes ben.

I en skreva i bergskullen ligger anteckningsboken och bläckpennan i fyrfärg gömda under krokiga kvistar som vi samlat på oss. Kvistarna skyddar mot regn och mot envisa småglin som rotar omkring där de inte får rota. Sådana finns det gott om i den idylliska förortsförorten Tungelsta.

Sigrid är ivrig att skriva, hon har skyndat i förväg från skolan och jag har sprungit efter med hög puls dånande i tinningarna.

”Om jag börjar så här...”, hon tar fram anteckningsboken och klottrar ner bokstäverna. ”allt låg uppe på vinden.”

”Då fattar man väl inte vad det är”, avbryter jag och sliter boken ifrån henne.

”Jo, vänta, det fortsätter ju... så här: allt låg uppe på vinden, det var två märkliga... mycket märkliga saker... och så skriver vi vad det är för saker.”

”Ja, okej.” Jag tittar ut över spåret, träden och hustaken. Kisar mot pendeltåget som närmar sig från Krigslida. ”Jag vill bara att man liksom ska fatta att det är på riktigt.”

”Det är på riktigt”, svarar Sigrid, lätt flåsande av iver. Bokstäverna är slarvigt nedpräntade med blått bläck och jag vet att vi kommer vara tvungna att stryka över allt vi skrivit sedan. Det måste vara snyggt, proffsigt, välskrivet.

Vi har dokumenterat allt i anteckningsboken. Ett billigt, spiralbundet block med tråkigt, vitt omslag köpt på Akademibokhandeln i Handen centrum. Flera sidor är redan utrivna och har hopskrynkade fått möta sitt öde tillsammans med hundbajspåsarna i en av kommunens sopkorgar vid bommarna. Med bultande hjärtan har vi skyndat oss från skolan upp till bergskullen för att få ner våra ord på papper. Flera gånger har vi skolkat för att hinna klart, ljugit om mens för att skipa idrottslektionerna, smugit längst skolans tegelfasad och sprungit längst med staketet vid skolgårdsgränsen.

”Pappa kommer mörda mig”, viskar Sigrid. ”Men det är värt det. Tror jag.”